

KOMOSIŃSKI ANTONI (1875-1956)

Urodził się 26 maja 1875 roku we wsi Mała Chocicza koło Wrześni. Rodzicami jego byli Jakub Komosiński (1835-1929), wóldarz i Agnieszka z domu Bącała (1838-1928). Oboje pochodzili z Żernika koło Wrześni. Po ukończeniu szkoły elementarnej, Antoni wyuczył się zawodu obuwnika we Wrześni. Chcąc jednak doskonalić zdobyte już umiejętności, musiał wyjechać najpierw do Lipska, a później do Drezna. W końcu osiadł w Berlinie. Tutaj wstąpił do polskiego Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół”. Jako znakomity biegacz otrzymał wiele nagród i wyróżnień. Wszystkie zawierały polskie symbole narodowe. Nagrodami były więc obrazy o tematyce historycznej lub książki, m.in. *Pan Tadeusz* Adama Mickiewicza. W czasie I wojny światowej służył w armii pruskiej. Jednakże na skutek trwałej utraty zdrowia uznany został za inwalidę wojennego. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości przeprowadził się wraz z rodziną do Gostynia. Był rok 1919. W nocy z 16 na 17 sierpnia wybuchło I powstanie śląskie, w którym postanowił wziąć udział.

W latach 1920-1939 dał się poznać w Gostyniu jako mocno zaangażowany działacz polityczny i społeczny. Interesował się głównie losem robotników i bezrobotnych, których w Gostyńskim było wówczas wielu. Był właścicielem zakładu szewskiego. Działał w Towarzystwie Gimnastycznym „Sokół” (od roku 1920) ćwicząc młodzież. Należał do Związków Rolnych i Leśnych. Był członkiem tutejszej Rady Miejskiej i sejmiku powiatowego. Jako prezes miejscowego koła Stronnictwa Pracy i radny zawsze ostro bronił swoich poglądów. Żył w wielkiej przyjaźni z księdzem Franciszkiem Olejniczakiem. Często zaś spierał się z burmistrzem Gostynia Hipolitem Niestrawskim. (Po latach panowie ci zostaliby teściami, gdyż Grzegorz Niestrawski ożenił się z Heleną Komosińską. Ślub odbył się 21 stycznia 1961 roku w Gostyniu. Niestety, ani Hipolit Niestrawski ani Antoni Komosiński nie dożyli tej chwili). W czasie II wojny światowej rodzina Komosińskich została wysiedlona do Domaszewa koło Garwolina (4 września 1940 roku). Syn Seweryn spędził wojnę na przymusowych robotach w Niemczech. W Domaszewie zmarła córka Antoniego i Anny – Zofia.

W marcu 1945 roku Komosińscy wrócili do Gostynia. Antoni Komosiński znów zasiadł w Radzie Miejskiej. Tym razem funkcję radnego pełnił przez krótki czas. Na przeszkodzie stanął bowiem kształtujący się właśnie socjalistyczny ustrój. Od lipca 1946 roku zaczął działać w Stronnictwie Pracy, które jednak utrzymało się tylko do 1950 roku. Na ostatnim zebraniu część członków zadeklarowało chęć przystąpienia do Stronnictwa Demokratycznego, czemu ostro się przeciwstawił, tłumacząc odmienny charakter obu ugrupowań. Od tego momentu całkowicie wyłączył się z życia politycznego.

W berlińskim polskim „Sokole” poznał swą przyszłą żonę Annę Zbieralską (4 lipca 1890-27 sierpnia 1964 roku), urodzoną w Dręczewie koło Gostynia. Była córką Józefa Zbieralskiego (1860-

1942), rolnika z Drzęczewa i Stanisławy z domu Walkowiak. Związek małżeński zwarli w Berlinie 25 lutego 1911 roku. Tutaj urodzili się ich synowie: Seweryn (ur. 17 lipca 1911 roku, znany w okresie międzywojennym harcerz) i Witold (21 marca 1914-1 lipca 1918 roku). W grodzie nad Kanią przyszły na świat córki: Zofia (23 kwietnia 1921-20 listopada 1941 roku), Janina (1 lipca 1923-27 listopada 1938 roku), Helena (ur. 24 listopada 1925 roku) i Sabina (ur. 8 października 1928 roku).

Zmarł 8 kwietnia 1956 roku w Gostyniu.

M. Niestrawska-Kajczyk, *Antoni Komosiński – działacz społeczno-polityczny międzywojennego Gostynia*, „Gazeta Gostyńska” 1994, nr 20, s. 34.